

## Det lysner!

---

For 17 år siden – rett før påske – døde min far. Det skjedde brått – og jeg hastet hjem til Hurdal. Utpå natten, noen timer før det lysnet, satte jeg meg i stolen pappa pleide sitte i. Og noen spørsmål rammet meg med full tyngde: Hvor var han nå? Jeg hadde snakket med han samme kveld. Ville jeg få møte ham igjen? Slike spørsmål som så mange stiller seg. Som så mange håper, når de står ved en grav.

I dag, på påskedagen, får vi høre en helt usannsynlig fortelling. Om noe aldeles uhørt og eksepsjonelt. Men fortellingen handler også om noe aldeles alminnelig, noe vanlig. To kvinner går for å se til en grav. Som så mange gjør. Den dag i dag. Deres nære venn var brutalt revet bort. Det vart bare tre dager siden. Og så skjedde det de verken kunne tenke seg eller tro: De fikk møte sin venn igjen. Graven var tom. Han var oppstått. Og de kjente ham.

La oss reise oss og høre påskeevangeliet:

Det står skrevet hos evangelisten Matteus:

Da sabbaten var over og det begynte å lysne den første dagen i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven. 2 Med ett ble det et kraftig jordskjelv, for en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. 3 Han var som et lyn å se til, og drakten var hvit som snø. 4 Vaktene skalv av redsel da de så ham, og de ble liggende som døde. 5 Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: «Frykt ikke! Jeg vet at dere leter etter Jesus, den korsfestede. 6 Han er ikke her, han er stått opp, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! 7 Skynd dere av sted og si til disiplene hans: 'Han er stått opp fra de døde, og han går i forveien for dere til Galilea; der skal dere få se ham.' – Nå har jeg sagt dere det.»

8 Da skyndte de seg bort fra graven, redde, men jublende glade, og de løp for å fortelle det til disiplene. 9 Og se, Jesus kom mot dem og sa: «Vær hilset!» De gikk fram og omfavnet føttene hans og tilba ham. 10 Jesus sa til dem: «Frykt ikke! Gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea. Der skal de se meg.»

Slik lyder det hellige evangeliet.

Det var tidlig om morgenen dette helt utrolige skjedde.

Natten gikk mot dag. Det begynte å lysne.

Og dette kan kanskje være overskrift over påskedagen? **Det lysner!**

For Jesu oppstandelse betyr:

- Selv i det dypeste mørke, finnes lys.  
Jeg kan si: «La mørket skjule meg og lyset omkring meg bli natt.» Men mørket er ikke mørkt for deg, Gud, natten er lys som dagen, mørket er som lyset. (Salme 139)  
Slik sang David en gang.  
Slik kan vi alle synge påskemorgen.

- Selv når alt håp er ute, finnes framtid.  
Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde. (1 Pet 1,3)  
Det skrev Peter i et brev til menighetene. For 1950 år siden.  
Og dette siterer vi her i kirken ved hver eneste dåp. Og ofte når en kiste senkes.
- Selv når døden rammer, finnes livet.  
«Jeg er oppstandelsen og livet, sier Jesus. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø.» (Joh 11,25)  
Dette sa Jesus til Marta og Maria da de hadde mistet broren sin. Mens Lasarus ennå lå i graven. Og også dette fortsetter vi å sitere ved gravferd. Om ikke ordene fra Peters brev, så disse! Vi skal leve, om vi enn dør.

Selv når døden rammer, finnes livet.

Døden er ikke det siste. Nest siste.

Og det er dette Guds engler er på farten for å vise – ikke bare til kvinnene den gang – men til oss her og nå: Graven er tom. Jesus er oppstått.

Derfor: Frykt ikke! Det lysner. Det finnes håp

To ganger får kvinnene høre: **Frykt ikke!**

Første fra engelen – et ganske skremmende syn?

Så fra Jesus – ved et gledelig gjensyn!

Frykt ikke når døden rammer.

De to fikk møte sin venn igjen. Den samme, men annerledes.

Og her ligger også det dypeste grunnen til vårt håp om å få møte våre kjære:

Vi er døpt til en oppstandelse som ligner hans. Han drar oss med seg gjennom grav til liv. Og slik han var seg selv – skal vi også være oss. Jeg meg, du deg! Derfor har vi håp om å møtes i det evige livet hos Gud.

Det finnes en kraft i Jesu oppstandelse. Den driver frykten ut. Uansett hva som skjer.

Død. Terror. Sykdom. Drømmer som brast. Venner som sviktet. Tap. Ensomhet.

Det går en energi ut fra den tomme graven. Og denne energien har et navn. Den heter det levende håpet! For håpet er en kraft.

Håpet er som sola. Den gir liv og lys på vår planet, også når skyene henger tunge, og natten er mørk. Sola er der og lyser. Da Jesus sto opp fra sin grav, var det som en soloppgang. Han er rettferdighetens sol, som går opp med legedom under sine vinger! sier profeten.

Legedom. Helbredelse. Gjenopprettelse. Nyskapelse.

For Jesus sto opp med ånd og sjel og kropp. Graven var tom! Derfor er det håp for alt og alle som lever.

Derfor er det håp for et utarmet og skadet skaperverk. Derfor er det håp midt i sykdom, smerte, sorg og nød. En dag skal kraften som vakte Kristus opp, gjøre alle ting nye.

Derfor: Frykt ikke! Og dra til Galilea.

To ganger får kvinnene høre: frykt ikke!

Og to ganger: Dra til Galilea.

Altså: Dra hjem. Tilbake til hverdagen. Det vanlige.

Der skal dere erfare: Jesu oppstandelse er en kraft for det daglige livet.

«Jeg lar dere ikke bli igjen som foreldreløse barn. Jeg kommer til dere. Snart ser ikke verden meg lenger.

Men dere skal se meg, for jeg lever, og dere skal også leve.» (Joh 14,17)

Dette sa Jesus til disiplene siste kvelden.

Og dette sier Jesus til oss i dag. Hjemme, i det daglige, skal dere se meg. Og leve.

Daglig kan vi ha med Jesus å gjøre.

Her hvor vi lever og bor, kan vi gjøre erfaringer av at Jesus lever.

Min far levde i daglig kontakt med Den oppstandne: Han søkte Jesus gjennom bønn og bibellesning. Ved siden av stolen han pleide sitte i, lå en «ettårsbibel». Tekster fordelt på alles årets dager, så man kommer gjennom Bibelen på et år.

Den dagen han døde, hadde han lest om de som ikke trodde på oppstandelsen, i Markus 12,18-26. Jesus refset dem – for de kjente verken Guds kraft eller skriftene. Og konkluderte: Gud er ikke en Gud for døde, men for levende.

Og der satt jeg. Det var like før det lysnet av dag.

Gud er ikke en Gud for døde, men for levende. Ergo: Pappa lever. Slik alle som er sovnet inn, nå lever hos Gud.

Selv søker jeg også daglig kontakt med Den oppstandne Jesus Kristus.

Om morgenen, når det lysner, stiller jeg meg ved et vindu – og ber:

Herre Jesus Kristus.

Du døde og sto opp til nytt liv.

Du ga deg selv for at jeg skulle leve.

Vend også i dag mine øyne mot deg,

så din kjærlighet kan forme livet mitt.

Slik kan alle dager begynne – inntil dagen gryr i den verden som kommer.

Det lysner!

Natten er snart slutt, og dagen er nær. Frelsen er oss nærmere nå enn da vi kom til tro. (Rom 13,11-12)

For Jesus Kristus er oppstanden.

Ja, han er sannelig oppstanden!